

KONDOR VILMOS

BUDAPEST ROMOKBAN

Előhang

1946. június 9.

Gordon éppen a konyakospohárért nyúlt, amikor meghallotta az első lövést. Az utca felől ugatott fel a fegyver, és hirtelen benne is, mint mindenki másban az Edison kávéházban, azonnal működésbe léptek a régi reflexek: nemcsak a vendégek, de még a pincérek is hasra vágták magukat, és ott várták, hogy hol fog becsapódni a következő lövedék. Az egyik pincérlány lényegében az utcáról vetődött be a kávézóba, tálcáját eldobta, és kezét fejére szorította.

– A konyakom! – mérgelődött a fiatal amerikai tiszt, aki Gordonnal szemben a földön feküdt, egy szék mögött. Amikor fedezéket kerestek, az asztal felborult, és lecsúszott róla a két konyakospohár. – A legf... – folytatta volna a tiszt, de újabb lövések szakították félbe. Míg az első lövedék a kávéház falába csapódott, addig a következő kettő már a nagynehezen pótolta ablaküveget robbantotta szét, a cserepek a földre hulltak, és hátul, a pultnál valaki felkiáltott. Gordon még mélyebbre húzta

a fejét, bár a fal takarta annyira, hogy semmiképpen se találhassa el egy golyó. A pult felé pillantott: egy fiatal férfi feküdt a földön, és combját szorította, amelyből sugárban spriccelt a vér. Aztán felemelte a fejét, és kinézett a kávéház ablakán.

– Ez egy Karabiner 98k, Zsigmond – jegyezte meg az amerikai tiszt, aki továbbra is bánatosan nézte a földre kifolyt konyakot. Gordon vállat vont, mert ugyan eleget hallotta a német, aztán az orosz fegyvereket, nem tudta volna megmondani, hogy melyiknek milyen a hangja. Ha Karabiner 98k, akkor Karabiner 98k, tőle aztán akármilyen fegyver lehetett, úgyszem a típusa érdekelte, hanem az, hogy ki lövöldöz júniusban fényes nappal az Oktogonon. Egy ideje már kiment a divatból a lövöldözés. Ekkor megint felugrott a Karabiner, ezúttal hosszabban, és Gordon hallotta, amint az utcán három test a földre zuhan, és valaki fájdalomában felkiált, aztán egy golyó ismét a kávéház ablakán süvített be, és a thonet szék mögött menedéket kereső idős férfi térdét roncsolta szét. Egy férfi oroszul kezdett el üvöltözni, majd megint a gépkarabélyok ugattak fel, és legalább húsz-harminc másodpercig csak fegyverropogást lehetett hallani, végül csend lett. Pár pillanatig semmi sem mozdult, semmi sem hallatszott, mintha megállt volna az élet, és vele együtt az idő is, aztán berobbantak a zajok. A sikítás, a kiabálás és a jajgatás, a kávéház kilőtt ablakán keresztül fejvesztve menekülő emberek, akik mintha korábban soha nem hallottak volna

lövéseket: a falba, az aszfaltba, az ablakokba, az emberi testekbe, a fatörzsekbe becsapódó lövedékek zaját.

Az amerikai tiszt szintén felpattant, és talpra segítette Gordont. A pincérek az asztalokat állították fel és a vendégeket porolták le, akik közül páran vissza is ültek az asztalok mellé, és ott folytatták a beszélgetést, ahol abbahagyták, mintha mi sem történt volna. A két sebesült férfit gyorsan ellátták, a csinos, ámde kissé bandzsa pincérlány pedig villámgyorsan a pulthoz szaladt, és a mentőket tárcsázta. Gordon felnézett a szemben álló ház harmadik emeletére. Két ablak környékét borították golyóütötte nyomok a falon, mindkét ablak vakon tátongott a még el nem bontott, ám gyakorlatilag lebombázott tetőszerkezet alatt. A járdán a gyalogosok kikerülték a lehullott vakolatot és törmeléket, majd kíváncsian az Edison felé pillantottak, végül mentek tovább. A fiatal amerikai tiszt kifelé indult, az ajtóban azonban, akárha csak a semmiből, megjelent egy orosz katona, fegyverét maga elé tartotta, arcáról eltökéltség sugárzott, az amerikaiat azonban mindez egy cseppet sem érdekelte. Benyúlt a zsebébe, és mielőtt az orosz katona reagálhatott volna, az orra elé tolt egy fényképes igazolványt.

– Zeker zászlós vagyok, Kovách alezredes helyettese, SZEB – közölte vele gyötrelmes kiejtéssel, ám érthető oroszszággal. A katona gyanakodva megnézte a papírt, amely igazolta, hogy Daniel Zeker

a Szövetséges Ellenőrző Bizottság amerikai kontingensénél teljesít szolgálatot, aztán kérdőn maga mögé pillantott egy őrmesterre, aki bólintott.

Gordon egy pillanatra megállt a lépcsőn, hogy körbenézzon. A helyzet egyértelmű volt. A kávézó előtt, a szétlőtt ablaktól balra a járdán két orosz katona holtteste hevert, egy harmadiknak a falhoz támasztva látták el éppen a comblövését. Az egyik katona arccal zuhant a járdára, teste hatalmas vértócsában feküdt. A másik az oldalára dőlve hevert a járdán, Gordon csak a golyó bemeneti nyílását látta a férfi hasán, a kimenetét már nem, de az aszfalra és a falra fröccsent hús és vér alapján az sem lehetett kicsi. A helyszínt vagy egy tucat félkörben álló katona biztosította, mindegyik csőre töltött fegyverrel állt, előttük járókelők torpantak meg egy-egy pillanatra tekintetükben kedélyes érdeklődéssel, de mielőtt megláthatták volna a holttesteket, az oroszok továbblöködték őket. Az egyik villamos lelassított, pár fej odafordult az ablakból, aztán a szerelvény csengetett, és szikrázó áramszedővel továbbhajtott a Nyugati pályaudvar felé.

Zeker ahhoz a tiszthez lépett, aki a többiektől távolabb állva fekete lencsés napszemüvegben figyelte, ahogy az őrmester meg egy tizedes irányítja a semmiből előkerült katonákat. Gordonnak valahonnan ismerős volt a férfi beesett, szikár, szinte askétaszerű arca, de nem tudta alaposan megnézni magának, mert hirtelen lefékezett mellettük egy

katonai mentőautó, négyen ugrottak ki belőle, hordágyra rakták a sebesültet, majd elviharzottak tövig nyomott gázpedállal, visító szirénával. Pár járókelő méltatlankodva kérte ki magának ezt a nagy szirénázást és száguldozást, mondván, még a végén valakinek baja esik. Zeker pár szót váltott az orosz tiszttel, aztán csatlakozott Gordonhoz.

– Mi történt?

– Egy mesterlövész végzett a katonáival.

– Egy mesterlövész – ismételte Gordon.

– Egy merénylő – bólintott az amerikai zászlós.

– Tudod, azt is mondhatnám, hogy ennek az oroszoknak kifogástalan az angolja. Választékosan fogalmaz. Mesterlövész és merénylő. Mintha tudná a különbséget a kettő között.

– És mégis, mit akart ez a merénylő? Azt nem árulta el? – kérdezte Gordon Zekertől. – Pont az Oktogonon végezni pont három orosz katonával? Három senkivel?

A zászlós vállat vont.

– Ha engem kérdezel, akkor ezeknek semmi keresnivalójuk itt, de...

Ismét sziréna visított fel az Andrassy út irányából. A gyalogosok már rá se hederítettek, pár autós viszont mérgesen dudált, mert a kereszteződésben álló, eltökélt tekintetű rendőrlány felemelte a jobb kezében tartott botot, és mindenkit megállított. A sziréna, amely a magyar rendőrautók sajátos vijjogásával borzolta a kedélyeket, feljűk közeledett.